

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 239/08-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka, zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť M. J., T., zastúpeného JUDr. B. M., advokátom, Advokátska kancelária, spol. s r. o., Č., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 6/2007 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo M. J. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaným 17. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 6/2007 p o r u š e n é n e b o l o .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 239/08-14 z 12. augusta 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. J., T. (ďalej len „sťažovateľ“), v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vydaným 17. decembra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 6/2007.

Sťažovateľ bol ako odporca účastníkom súdneho konania o vypratanie nehnuteľnosti vedeného na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 1261/99. Meritórny rozsudok okresného súdu napadol sťažovateľ odvolaním, avšak ani napriek výzve Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) súdny poplatok za podané odvolanie nezaplatil, následkom čoho krajský súd uznesením č. k. 10 Co 33/2007-149 z 25. mája 2007 konanie o odvolaní zastavil. Predmetné uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 13. júna 2007, pričom v jeho poučení sa uvádza, že *„proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné“*.

Sťažovateľ s takýmto rozhodnutím nesúhlasil, pretože ho považoval *„za nesprávne jednak pre procesné pochybenie spočívajúce v nesprávnom poučení a jednak pre jeho vecnú nesprávnosť spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci“*. Preto toto uznesenie napadol odvolaním podaným 13. septembra 2007.

O sťažovateľovom odvolaní rozhodol najvyšší súd uznesením zo 17. decembra 2007 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 6/2007 tak, že odvolacie konanie zastavil. Podľa názoru najvyššieho súdu nebola daná jeho funkčná príslušnosť konať o podanom opravnom prostriedku, pretože krajský súd pri vydávaní napadnutého uznesenia konal ako súd odvolací, teda nie ako súd prvého stupňa podľa § 201 prvej vety zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Takýto nedostatok potom viedol najvyšší súd s poukazom na § 104 ods. 1 prvú vetu OSP k zastaveniu konania.

Sťažovateľ považuje rozhodnutie najvyššieho súdu za trpiace vadou spočívajúcou v odňatí možnosti konať účastníkovi konania pred súdom, čím bolo zmarené jeho „právo uplatňovať procesné práva dané podľa O. s. p., zákona o súdnych poplatkoch a garantované Ústavou Slovenskej republiky“.

Ďalej sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti uviedol, že názor najvyššieho súdu o neexistencii jeho funkčnej príslušnosti na konanie o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku neobstojí. Výklad ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení účinného do 30. júna 2007 (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) podaný najvyšším súdom „nezodpovedá povinnosti konať v súlade s ust. čl. 152 ústavy v nadväznosti na skutočnosť, že vo veci vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie a teda aj prípadného procesného rozhodnutia o zastavení konania pre jeho nezaplatenie, je konaním v prvom stupni a to vzhľadom na zákonom danú možnosť v odvolacom konaní proti takémuto rozhodnutiu vyrubení poplatok zaplatiť. Ak by takémuto konaniu chýbala dvojinštančnosť, účastník ako poplatník by nemohol uplatniť zákonom dané právo...“

Preto tvrdím, že o mojom odvolaní, ktoré bolo s prihliadnutím na nesprávne poučenie konajúceho odvolacieho súdu, podané včas, mal Najvyšší súd SR vecne konať.“

Podľa názoru sťažovateľa právna úprava v čase, keď mu krajský súd adresoval výzvu na zaplatenie súdneho poplatku, neumožňovala účinne sa proti takej výzve brániť, preto „išlo o konanie, kedy až ak pre nezaplatenie súdneho poplatku došlo vydaním meritórneho rozhodnutia k zastaveniu konania, mala byť daná možnosť účastníkovi konania ako poplatníkovi na základe opravného prostriedku domôcť sa preskúmania správnosti takéhoto rozhodnutia, lebo nebolo možné iným spôsobom ako podaním odvolania zabezpečiť ochranu môjho práva. Takýto výklad považujem za výklad v súlade s ústavou garantovanými právami občana ako účastníka súdneho konania.“

Kedže však s prihliadnutím na ust. § 18a zákona o súdnych poplatkoch, kedy s účinnosťou od 01.07.2007 došlo k právnej úprave, ktorá jednoznačne vo vzťahu k neprávoplatným rozhodnutiam o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku

za odvolanie zakotvila, že strácajú účinnosť, nezbavilo to potom Najvyšší súd SR povinnosti konať o vecnom obsahu mnou podaného odvolania vo vzťahu k dôvodom, ktorými argumentujem nesprávnosť určenia základu pre určenie súdneho poplatku pri konštatácii, že z hľadiska preskúmania rozhodnutia o zastavení konania je v ďalšom odvolanie s prihliadnutím na novú právnu úpravu bezpredmetné. Z dôvodu, že Najvyšší súd SR odmietol mnou podané odvolanie bez toho, že by s prihliadnutím na právnu úpravu rozhodol o jeho vecnej opodstatnenosti, je jeho rozhodnutie nezákonné... došlo k zmareniu môjho práva na spravodlivý proces.“.

Po čiastočnom prijatí predloženej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd 10. septembra 2008 vyzval najvyšší súd na vyjadrenie k jej vecnej stránke.

Podpredsedníčka najvyššieho súdu v odpovedi doručenej ústavnému súdu 28. októbra 2008 v prvom rade poukázala na skutočnosť, že najvyšší súd vychádzal pri rozhodovaní v predmetnej veci z výkladu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o funkčnej príslušnosti, ktorý je „v súlade s doteraz zaužívanou praxou najvyššieho súdu“. Napriek tomu ale zdôraznila, „že vo veciach zastavenia odvolacieho konania pre nezaplatenia súdneho poplatku za odvolanie podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v období od 1. 1. 2006 do 31. 6. 2007 bola rozhodovacia prax niektorých senátov aj iná. V prípade, ak bolo zistené pochybenie odvolacieho súdu v rozhodnutí o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku... hoci pre tento postup nebol zákonný dôvod, bolo rozhodnutie preskúmané, a následne zrušené a vrátené odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu existencie vady podľa § 237 písm. f) O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v týchto prípadoch názor, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov konania v spojení s nadmerným tlakom na urýchlenie súdneho konania nie je v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu.“.

V závere svojho vyjadrenia podpredsedníčka najvyššieho súdu súhlasila s upustením od ústneho pojednávania a uviedla, že rozhodnutie ústavného súdu v tejto veci bude „pre rozhodovacia prax najvyššieho súdu nanajvýš prospešným judikátom“.

Ústavný súd doručil 30. októbra 2008 vyjadrenie najvyššieho súdu právneho zástupcovi sťažovateľa a umožnil mu zaujať stanovisko.

Túto možnosť právny zástupca sťažovateľa využil, keď 25. novembra 2008 doručil ústavnému súdu podanie označené ako „*Stanovisko, oznámenie, zaslanie*“, v ktorom zdôraznil, že na svojom stanovisku týkajúcom sa prijatej časti sťažnosti trvá „*a na tomto nezmenil nič ani obsah doručeného podania porušovateľa*“. Zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Zásadnou otázkou, ktorou sa ústavný súd musel pri meritórnom prerokovaní predmetnej sťažnosti zaoberať, bola formulácia právneho názoru o povahe uznesenia odvolacieho súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku z hľadiska toho, či ide o rozhodnutie prvostupňové, proti ktorému je odvolanie prípustné, alebo o rozhodnutie druhostupňové, ktoré pojmovo vylučuje uplatnenie riadneho opravného prostriedku.

Ústavný súd už judikoval, že činnosť súdov vo veciach súdnych poplatkov treba odlišovať od občianskeho súdneho konania. Ak súdy rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov podľa zákona o súdnych poplatkoch, rozhodujú ako samostatný orgán oprávnený

vykonať poplatkový úkon a pre konanie v týchto prípadoch iba primerane súčasne použijú Občiansky súdny poriadok i predpisy o konaní vo veciach daní a poplatkov (§ 14 zákona o súdnych poplatkoch) (I. ÚS 24/00). Aj zakotvenie primeranej aplikácie predpisov o konaní vo veciach daní a poplatkov (zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov), teda predpisov upravujúcich osobitný druh správneho konania - daňové konanie, na konanie o súdnych poplatkoch nasvedčuje, že toto konanie je právom regulovaným procesným postupom odlišným od výkonu kompetencie súdnictva zakotvenej v čl. 142 ods. 1 ústavy.

Takto formulovaný záver potvrdzuje aj podstata občianskeho súdneho konania, v ktorom konajúci súd autoritatívne nachádza a deklaruje právo v spore medzi dvoma alebo viacerými subjektmi súkromnoprávneho vzťahu odlišnými od tohto súdu. Na druhej strane, konanie o súdnych poplatkoch je konaním o verejnoprávnom vzťahu. Tento právny vzťah je hmotno-právnym vzťahom a je regulovaný normami finančného práva. Zároveň tento právny vzťah existuje medzi účastníkom súdneho konania a štátom, v mene ktorého koná príslušný všeobecný súd. O práve teda v takom prípade autoritatívne rozhoduje samotný súd ako reprezentant subjektu oprávneného v poplatkovo-právnym vzťahu, čo je typický znak správneho (administratívneho) konania.

Posudzovaný prípad sťažovateľa však predstavuje výraznú procesnú spätosť oboch konaní (občianskeho súdneho konania a konania o súdnych poplatkoch) prejavujúcu sa v tom, že nesplnenie povinnosti uloženej v konaní o súdnom poplatku môže mať za následok zastavenie občianskeho súdneho konania na druhom stupni bez meritórneho prerokovania odvolacích námietok účastníka konania.

Občianske súdne konanie na prvom stupni i na druhom stupni tvorí jeden celok, keďže sa končí až právoplatnosťou prvostupňového rozhodnutia. Na účely plnenia poplatkovej povinnosti účastníkov konania však prvostupňová i druhostupňová fáza konania predstavujú samostatné konania (§ 6 ods. 2 prvá veta zákona o súdnych poplatkoch). Znamená to, že súdny poplatok sa predovšetkým platí za podaný návrh na začatie

občianskeho súdneho konania v prvom stupni. Ak konanie prechádza do fázy druhostupňovej, treba súdny poplatok zaplatiť opätovne, a to podľa rovnakej sadzby, ako tomu bolo v konaní uskutočnenom na prvom stupni (§ 6 ods. 2 druhá veta zákona o súdnych poplatkoch). Suma súdneho poplatku, resp. spôsob jeho výpočtu však môžu byť medzi poplatníkom a konajúcim súdom sporné, a to v konaní na prvom stupni i v konaní na druhom stupni, preto o sume súdneho poplatku treba autoritatívne rozhodovať. S tým sa spája aj možnosť podávať proti rozhodnutiam o súdnych poplatkoch riadne opravné prostriedky.

Vzhľadom na to, že nesplnenie poplatkovej povinnosti predstavuje neodstrániteľnú prekážku občianskeho súdneho konania, a teda v okolnostiach konkrétneho prípadu môže konajúci súd viesť k tomu, že meritórne nerozhodne o práve poplatníka uplatňovanom v občianskom súdnom konaní, ústavný súd nevyhnutne vyvodzuje z ústavno-procesného princípu dvojinštančnosti konania (súdneho i správneho) (II. ÚS 195/06) existenciu práva účastníka občianskeho súdneho konania podať odvolanie (a tým iniciovať konanie v druhej inštancii) proti rozhodnutiu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, a teda aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o zastavení občianskeho súdneho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku. Ústavný súd zastáva názor, že takéto rozhodnutie je rozhodnutím prvostupňovým, a preto s ohľadom na § 201 OSP je proti nemu prípustné odvolanie. Uvedený záver zvyrazňuje aj tá skutočnosť, že ak by uznesenie o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bolo rozhodnutím druhostupňovým, jeho doručením účastníkom konania by sa stalo právoplatným, a týmto momentom by nadobudlo právoplatnosť aj prvostupňové meritórne rozhodnutie, ktoré bolo odvolaním napadnuté. To všetko bez meritórneho prerokovania samotného odvolania.

Uznesenie krajského súdu o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku z 25. mája 2007 bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 13. júna 2007. Vzhľadom na svoj už formulovaný právny názor ústavný súd konštatuje, že poučenie o opravnom prostriedku v predmetnom uznesení krajského súdu bolo uvedené nesprávne. Preto podľa § 204 ods. 2 druhej vety OSP mal sťažovateľ právo proti nemu podať odvolanie do troch mesiacov od jeho doručenia, čo aj využil.

Od 1. júla 2007 však nadobudol účinnosť zákon č. 273/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Týmto zákonom bol novelizovaný aj zákon o súdnych poplatkoch. Cieľom novelizácie podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu bolo okrem iného aj *«dosiahnuť, aby sa odvolanie dostalo čo najrýchlejšie do štádia „meritórneho rozhodovania“, a odstrániť tak stav prílišného formalizmu (procesné zastavenie konania)»*. Preto nová právna úprava pri podaní odvolania vychádza z požiadavky, *„aby nezaplatenie súdneho poplatku v súdom určenej lehote nebolo dôvodom na zastavenie konania“*.

Keďže rozhodnutie krajského súdu z 25. mája 2007 je rozhodnutím prvostupňovým, berúc do úvahy nesprávne poučenie o opravnom prostriedku v ňom obsiahnuté ústavný súd konštatuje, že 1. júla 2007 napadnuté uznesenie krajského súdu z 25. mája 2007 nebolo právoplatné. Podľa intertemporálneho ustanovenia § 18a ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch od 1. júla 2007 sa odvolacie konanie pre nezaplatenie poplatku za odvolanie nezastaví ani v konaniach začatých do 30. júna 2007 a neprávoplatné uznesenia o zastavení konania pre nezaplatenie poplatku za odvolanie sa stávajú neúčinnými. Uznesenie krajského súdu z 25. mája 2007 sa tak 1. júla 2007 stalo ex lege neúčinným, a teda nespôsobilým vyvolať zamýšľané právne následky spočívajúce v zastavení konania.

V časti sťažnosti prijatej ústavným súdom na ďalšie konanie sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu uznesením najvyššieho súdu zo 17. decembra 2007, ktorým tento odvolacie konanie o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 25. mája 2007 zastavil opierajúc sa o ustanovenie § 104 ods. 1 prvú vetu OSP, podľa ktorého, ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Neodstrániteľnou prekážkou konania v tomto prípade bola podľa názoru najvyššieho súdu tá skutočnosť, že sťažovateľ podal odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, hoci odvolanie možno podať len proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa.

Ústavný súd vzhľadom na už citované intertemporálne ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch zdôrazňuje, že odvolaním podaným 13. septembra 2007 sťažovateľ

napadol uznesenie krajského súdu, ktoré v tom čase bolo zo zákona neúčinné. Odvolanie podané proti rozhodnutiu, ktoré sa stalo po jeho vydaní a doručení účastníkom konania neúčinným, musí súd konajúci o odvolaní odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. e) OSP. Najvyšší súd v posudzovanom prípade takto nepostupoval, pretože odvolacie konanie zastavil na základe § 104 ods. 1 prvej vety OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP.

Ústavný súd už viackrát vyslovil názor (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 23/06), že obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05). A contrario, ak všeobecný súd koná v rozpore s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v súdnom konaní, môže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

Ak by teda ústavný súd formálne posudzoval napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadiska už prezentovaných právnych názorov a citovanej ustálenej judikatúry, bolo by potrebné ho zrušiť.

Ústavný súd však pri posudzovaní prípadného porušenia základných práv sťažovateľov v konaní podľa čl. 127 ods.1 ústavy dôsledne vychádza z podstaty materiálneho právneho štátu, keď na zásah do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok. Prvou z nich je, že skutkové a právne závery konajúceho súdu musia byť zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a druhou je požiadavka, aby tieto závery mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Podľa názoru ústavného súdu aj napriek tomu, že sa najvyšší súd s odvolaním sťažovateľa vysporiadal spôsobom, ktorý je v rozpore s procesnými normami Občianskeho súdneho poriadku, čím bola naplnená prvá podmienka pre konštatovanie porušenia základného práva sťažovateľa na právnu ochranu, nebola v danom prípade naplnená druhá požiadavka pre zásah ústavného súdu do rozhodovacej právomoci všeobecného súdnictva.

Hlavným cieľom účastníka konania podávajúceho odvolanie proti určitému rozhodnutiu je zabrániť právnym následkom takeého rozhodnutia. Najvyšší súd v posudzovanom prípade rozhodoval o odvolaní proti ex lege neúčinnému rozhodnutiu, ktoré sa vyznačuje tým, že nemôže spôsobovať zamýšľané právne následky. Na tom nič nemení ani vyznačenie právoplatnosti uznesenia krajského súdu, pretože súdne rozhodnutie nadobúda právoplatnosť na základe zákona, ak nastanú právne skutočnosti v tomto zákone uvedené (márne uplynutie lehoty na podanie odvolania, vzdanie sa odvolania a pod.).

Okrem toho, odvolacie konanie na krajskom súde v čase rozhodovania najvyššieho súdu o podanom odvolaní ešte nebolo právoplatne ukončené v dôsledku zmeny zákona o súdnych poplatkoch účinnej od 1. júla 2007. Nezaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie tak samo osebe nemohlo sťažovateľovi privodiť neúspech v odvolacom konaní. Preto ani napadnuté, formálne nezákonné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým zastavil konanie o odvolaní sťažovateľa proti v tom čase už neúčinnému rozhodnutiu krajského súdu, nemohlo mať žiadny dopad na súdnu ochranu, ktorá má byť sťažovateľovi na základe ním podaného odvolania proti rozsudku okresného súdu poskytnutá krajským súdom ako súdom odvolacím. Inými slovami, odvolacie konanie na krajskom súde v dôsledku zmeny zákona o súdnych poplatkoch nemožno považovať za právoplatne zastavené rozhodnutím krajského súdu v spojení s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Preto najvyšší súd zastavením odvolacieho konania nezasiahol do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, ktoré je v okolnostiach posudzovaného prípadu stelesnené v jeho práve na meritórne prerokovanie odvolania proti rozsudku okresného súdu napriek tomu, že nezaplatil súdny poplatok za toto odvolanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu porušené nebolo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2008